

SZEMÁN-TÓTH TEODÓRA

Ifjúságpasztorációs gondolatok 1.

– EGY KÖZÖSSÉGI FÉSZEK

Mindig is szóban forgott, hogy a fiataloké a jövő, a fiatalokra kell építeni az Egyházat. Fontos, hogy nyissunk feléjük, hogy helyesen és jól kommunikáljunk velük, hogy megértsük a világukat...

Leválás a szülőkről

Ha a fiatalok körét szeretnénk meghatározni, akkor én még lejjebb tenném a kor szerinti behatárolást. Mindig azt szoktam mondani, hogy az adott emberből/korosztályból kell kiindulni.

Sosem mi határozzuk meg azt, hogy szerintünk mire van az adott korosztálynak, társaságnak szüksége! Hallgassuk meg őket, és ismerjük meg gondolkozásukat, problémáikat, azt, hogy mi foglalkoztatja őket. Akkor már biztosabb képet kapunk arról, hogy mi a teen-dőnk.

Ahogy egy gyermek fejlődik, nő, cseperedik, mindig más nehézségekkel küzd, ahogyan a családja is. Elkezd a kisbaba fogzani, kistestvér születik a családba, elkezdődik az óvodás korszak... stb. Olyan kiskamaszkorban (10–12 év körül) már kezd önálló véleménye és elképzelése lenni egy gyereknek. A kamaszkor minden szülő rémálma, amikor 13-14 évesen már lázad minden és mindenki ellen. Elkezdnek bandázni, kijárni a barátokkal, a családtól külön programokat szervezni. Ez az a kor, amikor talán a legveszélyeztetettebbek, hiszen a világ még nem tárult ki előttük, sok minden új és vonzó, és már daczból sem a szülőik véleménye és tanítása a legfontosabb. Elkezdik keresni a saját útjukat, és elkezdnek ezáltal leválni a szülőkről. A család minden tagjának nagyon nehéz, olykor vannak fájdalmas percek és szituációk. Mindenesetre már a 13-14 évesekre mint kamaszokra, akik a fiatal korosztály előterében topognak, oda kell figyelnünk, meg kell adni nekik azokat a feltételeket, amelyek biztonságos környezetet adnak nekik a családon túl lelki és testi értelemben.

Mit keresnek a fiatalok?

A fiatal korosztályt ma a legtöbb esetben a 16–29 év közöttiekre értik. Nem tűnik nagy intervallumnak a két életkor közötti különbség, mégsem működik a középiskolások és az egyetemisták, no meg a fiatal felnőttek „összezárása”. Miért? Egész egyszerűen azért, mert mást keresnek, más foglalkoztatja őket. Fiatalok ugyan, de mégis más életszakaszban vannak, ezért a problémakörük sem azonos.

A közösségi fészek megteremtése

Már kamaszkorban keresik azokat a helyeket a baráti társaságok, ahol jól érezhetik magukat. Még nem igazán tudják egyedül mérlegelni és eldönteni, hogy milyen közegben és hol érdemes kikapcsolódni, szabadnak lenni, akár önálló programot szervezni. Sajnos a deviáns magatartás is ebben a korban alakul ki, mint a cigarettázás, rongálás, durva poérok elsütése stb. Nem tudják a kamaszok, hogy milyen egyéb, más lehetőségük van arra, hogy igazán jól érezzék magukat. Otthon már ciki lenni, keresni kell egy olyan helyet, ahol otthon érzik

magukat, de mégsem szülői felügyelet mellett vannak. Érdemes számukra kialakítani egy közösségi teret, ahova szívesen eljárhatnak, amire azt mondhatják, hogy ez „király”, „szuper”, „zsír”, ahol szinte mindig lennének.

Sokszor ott vétünk hibát, hogy a fiatalokat közösségbe hívjuk, közösségi térbe, de ahogyan eljönnek az első alkalomra, nem találják vonzónak a helyet. Mi szívünket-lelkünket beletettük, készültünk nekik mindenféle beszélgetős témákkal, de valahogy mégsem vonzó számukra.

A gyereknevelésnél és az iskolai nevelésnél (no meg a közösségi nevelést se felejtsük el) is nagyon fontos, hogy a közösségi érzést fenn tudjuk tartani. **Közösen egyéért!** – mondhatnánk. Ha ezzel az elvvel gondolkodunk, akkor a gyakorlatban is láthatjuk, hogy egy közösségi tér kialakításához nagyon fontos, hogy azokkal együtt alakítsuk ki, akiknek szól, akik azt használni fogják...

Miként tegyük meg? A folytatásban olvashatunk majd erről.

A lelki adományok különfélék, de a Lélek ugyanaz. A szolgálatok is különfélék, de az Úr ugyanaz. Különfélék a csodatettek is; de Isten, aki mindezt mindenkin véghez viszi, ugyanaz. A Lélek ajándékait pedig ki-ki azért kapja, hogy használjon vele. Egyik ugyanis a Lélektől a bölcsesség adományát kapja, a másik a tudás adományát ugyanattól a Lélektől, a harmadik meg a hitet kapja ugyanabban a Lélekben, vagy a gyógyítás adományát ugyanabban a Lélekben; ez csodatévő hatalmat, amaz meg a prófétálást, egyik a szellemek elbírálását, másik többféle nyelvet, a harmadik viszont a nyelvek megfejtését. Mindezt azonban egy és ugyanaz a Lélek műveli, tetszése szerint osztva kinek-kinek. (1Kor 12,4–11)

